

Nr 4

Utrikesutskottets utlåtande i anledning av väckta motioner om samordning i mottagarlandet av projekt för utvecklingsbistånd.

I en i första kammaren av herrar *Lundberg* och *Blomquist* väckt motion, nr 154, och en i andra kammaren av hr *Werner m. fl.* väckt likalydande motion, nr 206, vilka båda motioner hänvisats till utrikesutskottet, föreslås att »riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om att Kungl. Maj:t uppdrager åt Sveriges representation vid Förenta Nationerna att verka för att FN:s Resident Representative blir den samordnande myndigheten för samtliga biståndsprojekt i mottagarlandet».

Beträffande motiveringen för motionärernas yrkande får utskottet hänvisa till motionerna.

Förenta Nationernas utvecklingsprogram (UNDP) har i drygt åttiotalet länder »resident representatives». Den svenska regeringen har i olika sammanhang framhållit att förutsättningar bör skapas för UNDP-representanterna att ges en ledande ställning vid samordningen av biståndet från FN:s olika fackorgan. I samband med att FN:s administrativa samordningskommitté (ACC) föregående år fastställde nya riktlinjer för UNDP-representanternas ställning, uttalade den svenske delegaten vid ECOSOC sålunda att representanterna borde bära det huvudsakliga ansvaret för att den multilaterala hjälpen till biståndsländerna koordineras. UNDP-representanten borde anses ansvara för denna samordningsuppgift på *alla* fackorganens vägnar. Den svenske ECOSOC-delegaten framhöll vidare att detta också vore fallet i många mottagarländer. Det vore ett arrangemang som ofta svarade mot mottagarländernas egna önskemål.

Även när det gäller UNDP-representanternas möjligheter att verka för en önskvärd samordning av den multilaterala och bilaterala hjälpen har från svensk sida framhållits att stora fördelar står att vinna med en sådan samordning. SIDA har ofta funnit det angeläget att kontinuerligt underrätta UNDP-representanterna om bilaterala svenska biståndsprojekt och funnit ett sådant samarbete vara värdefullt och ändamålsenligt. Det har emellertid också inträffat att givarländer, när det gällt projekt av politisk vikt, visat sig mindre angelägna att samordna dessa projekt via UNDP-representanten. Det torde också ha inträffat att givarländer visat viss tveksamhet att koordinera bistånd via en UNDP-representant om vilkens personliga eller yrkesmässiga kapacitet man hyst tvivel.

Bihang till riksdagens protokoll 1968. 5 saml. 1 avd. Nr 4

Utskottet finner det angeläget att multilateralt bistånd samordnas i mottagarlandet av en central instans. Utskottet konstaterar att den svenska regeringen genom sina representanter vid FN och dess fackorgan vid skilda tillfällen understrukit vikten härav. Det lämpligaste instrumentet för denna samordning torde för närvarande vara UNDP-representanten, som samtidigt har att verka för att mottagarlandets egna myndigheter blir i stånd att tillfredsställande fullgöra samordningsuppgifterna.

Vad åter beträffar samordningen i mottagarlandet av den bilaterala hjälpen konstaterar utskottet att den svenska regeringens representanter i olika FN-organ sökt skapa en gynnsam attityd till att även de bilaterala biståndsgivarna i den utsträckning som är möjlig och lämplig samordnar sin hjälp via UNDP-representanterna.

Då det å andra sidan — enligt vad som framgår av vad ovan sagts — torde få anses uteslutet att UNDP-representanterna skulle få möjlighet att bli den samordnande myndigheten för samtliga biståndsprojekt, får utskottet hemställa

att motionerna I:154 och II:206 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 mars 1968

På utrikesutskottets vägnar:

ARNE GEIJER

Närvarande:

från första kammaren: herrar Arne Geijer (s), Lundström (fp), Bengtson (cp), Palm (s), Axel Andersson (fp) och Tage Johansson (s);
från andra kammaren: fru Renström-Ingenäs (s), herrar Alemyr (s), Skoglund (s), Mellqvist (s) samt herr Wahlund (cp).